

[Erling Olsen.]

arbejdsorganisationer til at puffe på rundt omkring i verden. Vi måtte prøve at få det til at gå hurtigere i udlandet, så vi også selv kunne komme tidligere med. Det har vi også gjort. Overalt i den vestlige verden kører man nu med finanslove, der ligner den, som vi her skal vedtage. Overalt præges finanslovene af besparelser, der skal bremse langtidsudviklingen i de offentlige udgifter, af vældige underskud, der i den øjeblikkelige situation skal holde købekraften oppe, og overalt ser vi vældige statslån, som skal holde styr på pengemængden. Vi har med andre ord været med til at præge krisebekæmpelsen i andre lande. Vores egen statslånspolitik, vores egen finanspolitik er helt i overensstemmelse med de linjer, som er lagt i de internationale samarbejdsorganisationer, og det er nok værd at bemærke.

Det er også værd at bemærke, at denne indsats imod krisen er ved at bære frugt. Strømpilene peger nu endnu tydeligere opad, men det går lidt langsommere, end vi kunne ønske os. Havde vi haft en større valutabeholdning, havde vi kunnet sætte lidt mere fart på herhjemme, men det har vi som bekendt ikke, og dette fører os over i krav nr. 2 til den økonomiske politik: vi må øge vores internationale konkurrenceevne. Det har vi også gjort i denne regerings tid.

Nu er den internationale konkurrenceevne andet og mere end et spørgsmål om pris- og omkostningsniveau. Evnen til at forny sig teknisk, designmæssigt, salgsmæssigt osv. spiller en stor rolle, men i dårlige tider er omkostningsniveauet meget væsentligt. Derfor er det værd at bemærke, at mens inflationstakten her i landet i 1974 hørte til de højeste i Vesteuropa, hørte den i 1975 til blandt de laveste. Det er meget vigtigt, at vi fastholder den lave inflationstakt, og derfor er det også meget vigtigt, at vi går i gang med den indkomstpølitik, som septemberforliget lægger op til.

Vi kom godt igennem overenskomstfornyelserne i 1975, og vi skulle gerne komme endnu bedre igennem overenskomstfornyelserne i 1977. Dette betyder, at vi gerne frivilligt og gennem samarbejde med alle berørte skulle nå frem til en samfundsøkonomisk og socialt rimelig løsning.

I mit parti håber og tror vi, at det kan lade sig gøre, bl. a. fordi der også er ved at

være en almindelig forståelse af, at hensynet til prisniveauet og hensynet til beskæftigelsen ikke nødvendigvis strider imod hinanden. I det korte løb kan man måske nok få lidt større beskæftigelse ved at tilsidesætte hensynet til prisudviklingen, men i det lange løb kan man ikke. Hvis man gennem længere tid har haft stærkt stigende priser, kan man frygte, at store dele af befolkningen mere eller mindre direkte vil tilkendegive, at hellere end inflation vil de have lidt arbejdsløshed. Det vil sige, at uden at man har nogenlunde styr på prisudviklingen, får man ikke den nødvendige folkelige opbakning omkring kravet om fuld beskæftigelse.

Dertil kommer, at inflationen har den uheldige virkning, at den præmierer låntagning. Gode penge, som lånes, kan jo betales tilbage med dårlige, og det driver renten i vejret til skade for beskæftigelsen i almindelighed, for byggeriet i særdeleshed og da navnlig for det almennyttige byggeri. Endelig undergraver inflationen os valutarisk. Det er ingen løsning at devaluere eller at lade kronkursen flyde. Det kunne der siges meget om, men det skal jeg ikke gøre her, blot nævne, at det er helt afgørende, at vi ikke går vore egne vegne valutarisk, men deltager i det internationale samarbejde. Vi ved jo alle sammen, at der i urolige tider også spekuleres imod den danske krone, og at den eneste effektive måde, hvorpå spekulation kan imødegås, er gennem et samarbejde mellem nationalbankerne, sådan at forstå, at når de private spekulanter sender penge ud af landet, sender fremmede nationalbanker lige så mange penge ind i landet, og så er spekulationen magtesløs. Men sådanne ordninger kræver, at andre landes nationalbanker har tillid til os. Det vil de kun have, hvis de ved, at vi deltager i et internationalt samarbejde, og at vi følger spillets regler. Det er bl. a. derfor, at vi er med i det såkaldte slangesamarbejde, og at kronkursen ligger fast. Men dertil kommer, at vi kun får udlandets tillid, hvis det har en fornemmelse af, at vi kan holde inflationen i ave. Kort og godt: uden en lav inflationstakt kan vi ikke genskabe den fulde beskæftigelse.

Derfor må vi i gang med den indkomstpølitik, som septemberforliget forudsætter. Jeg har forstået, at regeringen er langt inde i det forberedende arbejde. I denne forbindelse